

2
4/2

549/2

28

1974 0363360 N1

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ

ბატაკო ჯელეონიან

ირაკლი ავაშიძე

— ალო, ალო,
ციევი მინდა!
— ანა, მე ვარ დათვი,
— შენ საიდან?
დადე მილი;
მიღს გაცუჭვი თათი.

— ალო, ალო,
ციევი მინდა!
— ანა, მე ვარ მახვი...
— ალო, ალო,
ციევი მინდა!
— ანა, მე ვარ შაშვი;
— ალო, ალო,
ციევი მინდა!
— ანა, მე ვარ იხვი...
— ეს რა ტელეფონებია?
ხისი, ხისი, ხისი!

ნახატი გუნთ ხილაშვილის

* * *

ჩქარა, ჩქარა,
ჩქარა, ჩქარა,
ცაზე მოჰქრის ვერტმფრენი,
მოგუგუნებს, მოპრიალებს,
როგორც ვერტმფრენს შეჰფერის.
კაბინაში ვაჟკაცულად
კობტა ბიჭი კახა ზის,
გამოცდილი ტექნიკოსი,
ყოჩაღი და მალხაზი...
— ჩუმად, ჩუმად!
ეს რა ხმაა?

ეს ვინ ტირის, ვინ ქვითინებს?
კახა ბიჭი რადიოთი
უსმენს საწყალ ბედშავ ირმებს:
უკრიალებს თეთრ რაკეტას
ფრთები ვერცხლის სირმებით,—
ცას იმედით შებღავიან ირმები...

* * *

გუგუნი რომ შემოესმათ,
ცას ახედეს დევებმა,
მკერდამდე სვეთო ღოჯები და,
რქები ადგათ ვეება.
ბაყბაყ დევებს ვერტმფრენიდან
წარბშეკრული, მკაცრი ტონით
კობტა ბიჭი კახაბერი
გადმოსძახის მიკროფონით:
— ეჰე, ჰეი, სქელუებო,
თუ სიცოცხლე კიდე გინდათ,
ირმები რომ მოიტაცეთ,
წუხელ ჩვენი დიდი ტყიდან,
შინ გაუშვით, ჩქარა, თორემ
სულ მიწასთან გადაწვორებთ!
— ოხო-ხო-ხო,

ხა-ხა-ხა-ხა,—
აზორხოცდნენ დევნი ისევე,
ტყემ ზანზარი დაიწყო და,
დიდმა მთებმა ბანი მისცეს.
ერთი დევი ეკითხება:
— როგორ ახველ, ბიჭო, მანდო?
— დიდი ცეცხლი ავანთე და
მისმა ალმა ამომაგდო.
როდი ჰგავდნენ ეს დევები
სხვა ზღაპრების სულელ დევებს,
კახას მუშტი მოუღერეს,
შენ გგონია დაგიკერებო?—

კახამ კიბე ჩამოუშვა,
— ამოჰყევით ავერ კიბეს!—
იმ კიბესთან კი დევებმა.
სულ ქონძულით მიირბინეს.
რა იცოდნენ, ჩვენი კახა
რა ჭკვიანი ბიჭიც გახლავთ!
მათ იმედი ჰქონდათ ღონის,
არც სმენოდათ ელექტრონი.
მისცივდნენ და ის-ის იყო
ყველამ ერთად სტაცა ხელი,
აფართხალდნენ, აკანკალდნენ,
დღე დაადგათ საშინელი.
— ოხ-ოხ-ოხ-ოხ,

ეხ-ეხ-ეხ-ეხ,—
აფხარკალებს ყველა ფეხებს.
— ჰი-ჰი-ჰი-ჰი—
ჰა-ჰა-ჰა-ჰა,—

მუცელს ხელით იჭერს კახა.
მერე დევებს გადმოსძახა:
— აბა, ახლა რას აპირებთ,
არ გაუშვებთ მაგ ფურ-ირმებს?
— ნუ ღრიალებთ, არ მოკვდებით,
ნუ ფართხალბობთ, არა გიშავთ...
და კიბიდან კახა ბიჭმა
ელექტრონი გამოითიშა.
— ბახ-ბუხ,
ბახ-ბუხ,
ხა-ხა,—

ყველა დაბლა დაენარცხა.
კენესის, ხენესის ცხრა ძმა დევი,
ტირის, ცრემლებს აღვარღვარებს,
კი, გაგუშვებთ, კი გაგუშვებთ,
ოღონდ ახლა შეგვიბრალე.

* * *

შუა ტყეში ნაძვი მორთეს,
კურდღელმა და ციყუნებმა,
ნაძვის ხეა იმისთანა,—
რა სჯობია მის ყურებას!
ნაძვის ირგვლივ მსეცუნების
ფერხული და კისკისია,
კახა ყველას ასაჩუქრებს:
ეს ციყვს, კურდღელს ის ზიზია!
ნუკრებს—ჭრელი ფაჩურები,
ცხადია თუ სიზმარია—
ფურ-ირმები?! ფურ-ირმებიც
იქ არიან!

მოთხრობები

3. ი. ლენინმა

ქაბელის კომენდანოს ჩანანაკობიდან

ჩვენო პატარა მეგობრებო:

აჰ წელი გავიდა, რაც გარდაიცვალა დიდი ბელადი—ვლადიმერ ილიას ძე ლენინი-
ლენინის ხელმძღვანელობით გაიმარჯვა დიდი ოქტომბრის სოციალისტურმა რევო-
ლუციამ.

ლენინმა შექმნა კომუნისტური პარტია და საბჭოთა სახელმწიფო.

ლენინმა მოგვიტანა ეს ბედნიერი ცხოვრება...

მაგრამ, როგორი იყო დიდი ბელადი პირად ცხოვრებაში?

აი, ამაზე გაამბობთ ეს მოთხრობა, რომელიც ამოდებულია კრემლის ყოფილი კო-
მენდანტის—პავლე მალკოვის წიგნიდან.

პაპლე მალკოვი

ნახატები რაეპუხ სუსეჩიჩიძისა

ცხოვრებაში ილიჩი საოცრად თავმ-
დაბალი იყო. ბინა ჰქონდა ცივი, შეშით
თბებოდა, მაგრამ საწვავი არ ჰყოფნიდათ.
შეშა კრემლში საერთოდ ჰქირდა და არასო-
დეს, არც ვლადიმერ ილიას ძეს და არც ნა-
დევდა კონსტანტინეს ასულს, ერთი სიტყვაც

არ უთქვამთ, არ შემოუჩივლიათ, რომ იყი-
ნებოდა.

მე ეს არ ვიცოდი, სანამ სიცოცხლე სიტყვა
არ ჩამომიგდო საშუმ, იმ ქალმა, ილიჩის ოჯახ-
ში რომ მუშაობდა. მან გამანდო ეს და, თა-
ნაც გამაფრთხილა:

— ოღონდ, თუ ღემრთი გწამთ, აწვევ
ლიმიტრის ძევ, ნუ გამამხელთ, რომ შემოგ-
ჩივლეთ, თორემ გაიგებენ ვლადიმერ ილიას
ძე, ან ნადეჟდა კონსტანტინის ასული და
მისაყვედურებენ.

ერთხელ იაკობ მიხეილის ძე სვერდლოვმა
და ფელიქს ედმუნდის ძე ძერჟინსკიმ გადა-
წყვიტეს: ილიას ახალი კოსტუმი შევუყუ-
როთი. გამომიძახეს და დამავადეს, მემოვა
ქსოვილი და მიმეყვანა თერძი.— ოღონდა-
ცო.— მითხრეს,— ამაზე ილიჩთან სიტყუაც არ
დაცდეს, რომ გაიგოს— უარს იტყვისო.

ვიშოვე ქსოვილი, მოვძებნე თერძი და და-
ვურყეე იაკობ მიხეილის ძეს:

— ყველაფერი მზადაა.

— კეთილი, — მიპასუხა, — დაელოდე გან-
კარგულებას.

რამდენიმე წუთის შემდეგ მე და თერძი
ილიჩის ბინაზე მივედით. დაახლოებით, სა-
ღამოს ექვსი საათი იქნებოდა, ამ დროს ვლა-
დიმერ ილიას ძე, ჩვეულებრივად, კაბინეტი-
დან გამოდიოდა და ორ საათს შინ რჩებოდა.
ჩვენ რომ შევედით, ვლადიმერ ილიას ძე,
იაკობ მიხეილის ძე და ფელიქს ედმუნდის
ძე სხსადილო ოთახში იყვნენ და მხიარულად
ლაპარაკობდნენ. სვერდლოვი და ძერჟინსკი
მაგიდასთან ისხდნენ, ხოლო ვლადიმერ ილიას
ძე ოთახში ზოლთას სცემდა, თითები ჟი-
ლეტში გაეყარა და ლალა იცინოდა.

ჩვენ რომ დავგინახა, ვლადიმერ ილიას ძე
შეღება, გოცნებულმა დაგვიწყო მზერა ხან მე,
ხან თერძს, მერე მიუბრუნდა სვერდლოვსა
და ძერჟინსკის. ისინი მშვიდად ისხდნენ.
იაკობ მიხეილის ძე მაგიდაზე თითებს აკა-
კუნებდა და ფანჯარაში იტკირებოდა, ხოლო
ფელიქს ედმუნდის ძე ნელა შემობრუნდა.
ხელი წაიღო მის ზურგს უკან მდგარი ეტა-
ჟერისაკენ, გადმოიღო პირველივე შეხვედ-
რილი წიგნი და გულმოდგინედ ფურცვლა
დაუწყო. ჩემს უკან თერძი მძიმედ სუნთქა-
და. ერთ ადგილას ტოკავდა.

— რა მოხდა, ამხანაგო მალკოვ? მგონი მე
თქვენ არ გამომიძახებართ. თქვენს ზურგს
უკან ვინა იმალება?

ჩემი ხსნა იაკობ მიხეილის ძემ იკისრა:

— როგორც ჩანს, ამხანაგმა მალკოვმა
მოიყვანა თერძი, რომ ზომა აიღოს. მე ახლა
ასეთი შთაბეჭდილება შემექმნა.

— ვისი ზომა და რა ზომა? რა სისულე-
ლეა?—ილიჩს გაბრაზება დაეტყო.

— თქვენი, ვლადიმერ ილიას ძვე, თქვე-
ნი!—ჩაება საუბარში ფულიქს ედმუნდის ძეც.

— მოითმინეთ, მოითმინეთ,—გააწყვეტინა
ილიჩმა,—რა არის ეს, შეთქმულებას მიწ-
ყობთ?

— როგორც გენებოთ, —დინჯალ თქვა
ძერჟინსკიმ, — შეთქმულების აღმოჩენა კი,
როგორც ცნობილია, ჩემი სპეციალობაა.

ყველამ გადაიხარხარა, ვლადიმერ ილიას
ძემ გაიღიმა და ხელები გაშალა:

— რა გაეწყობა, თქვენ თქვენი გაიტანეთ.

მან ნაბიჯი გადადგა თერძისკენ და ხელი
გაუწოლა:

— გამარჯობათ, ამხანაგო! ბოდიში, რომ
თქვენ შეგაწუხეს, თავად შემძლო თქვენთან
მოესულიყავი...

1918 წლის შემოდგომაზე ერთხელ კრემლ-
ში შეშა მოზიდეს და დიდი სასახლის საბავ-
შვო ოთახების პირდაპირ დააწყვეს. როგორც
კი შეშა დააწყვეს, ილიჩმა დამირეკა:

— ამხანაგო მალკოვ, შეშა კრემლში თქვე-
ნი განკარგულებით შემოზიდეს?

ხმაზე შევატყვე, ვერ იყო საქმე კარგად,
მაგრამ ვერ მივხვდი, რა მოხდა.

— დიახ, ვლადიმერ ილიას ძვე, ჩემი მი-

თითებით, საზამთროდ უნდა მოვიმარაგოთ..

— რა მოვიმარაგოთ? შეშა? მერე რა მო-
გიტანეს? ნახეთ თუ არა?

— ვნახე, რა თქმა უნდა, შეშა...

— შეშა! მერე რანარიი შეშაა ეს! შპალე-
ბი მოგიზიდეს, საუკეთესო რკინიგზის შპა-
ლები. ჩვენ მთელ ქვეყანაში ტრანსპორტი
უნდა აღვადგინოთ. თითოეული რგლისი, თი-
თოეული შპალი აღრიცხვას უნდა იყოს და,
თქვენ კი შპალები ღუმელში უნდა დაწვათ?
არა, უნდა დაუფიქრდეთ ამას. დაუყოვნებ-
ლივ გააბრუნეთ უკან შპალები საჭიროები-
სამებრ და წარმომიდგინეთ უმეცარნი, ვინც
შეშის მაგივრად შპალებს ავზავნის. ჩვენ მათ
სამაგალითოდ დავსჯით.

რა თქმა უნდა, კრემლიდან შპალები უკან
გავზიდეთ და კრემლი დარჩა უშეშოდ, სა-
ნამ ხელახლა არ მოვიმარაგეთ. ხოლო იმათ,
ვინც შპალები გამოგზავნა, მართლაც მაგრად
მოხვდათ.

ერთხელ სახკომსაბჭოს შენობას თოვლავ-
დნენ. უცვებ ვლადიმერ ილიას ძემ დარეკა
და მითხრა: აბა, როგორ შეიძლება თოვლის
ასე გადმოყრა? პირდაპირ მავთულებს ეყრე-
ბა. დაწყვეტენ და მერე უნდა აღვადგინოთ.
ვარგა მერე ეს? უნდა გავაფრთხილოთ ამხა-
ნაგები, რომ ასეთი უმსგავსობა აღარ გან-
მეორდეს.

საბავშვო ნოტატი

ლილა პრამი

— შითხარ, რა მიგატყეს კალბათით,
ტელია—კუდიგრძელია?

— ქათმები შიმუვას, შვილები
შშიერ-მწუწუნვანნი ტელიან;
შინდა, ამ შცინე ნობათით
ჩავუტკებარუნო ველია
და გავუთენო ახალი
ბედნიერების წელი!

პიჭო, თოვლი გვსტუმრები

თინათინ ჰვირიკაძე

ზურნ, გარეთ განსედე,
მართლა ფანტელებია,
თუ ბუმბულის ბალიშები
დაუფერთსნავს ბებიას.

ბიჭო, თოვლი გვსტუმრებია,
ფრთაფარფატა ფანტელი...
მაშ, გიუვარდეს გუნდაობა,
თოვლის კორინტელი!

ნახატები თაბაზ ხაშიშვილი

გვეულმგენი

ზოზინ-ზოზინ, ფრენა-ფრენით,
ცას მივანობ შვეულმფრენი...

მიუვალი შთის სოფლები,
ჩემმა მოსვლამ დააშვეინა.
ზაწაწინა მდელოც შეოფნის,
მიწისგულზე დასაშვებად.

კლდეზეც ვჯდები. თვითმფრინავი
აბა, ჩემი რა ტოლია.

გრძელ ფრთებს ისე ვატრიალებ,
თითქოს ვენტლიატორია.

ნახატი ვაჟა ლათიაშვილი

ცეცხლს არ უნდა ეთამაშო, ღენს არ უნდა ეთამაშო

გიორგი ნაკათული

ცეცხლს არ უნდა ეთამაშო,
ღენს არ უნდა ეთამაშო,
აღარ ახსოვს დარბევა,
გელაფ თამაშობს ღენტან ვასო.

იქ ჩაუბრტო,
აქ ჩაუბრტო
და ჩართული
დარჩა უთო...
სწავლი როდი დარჩა ვასო,
გამოვიდა სათამაშოდ...

ჩართული რომ დარჩა უთო,
ვასომ მამინ კაიხსენა,
ცეცხლმა როცა საწკეპლიდან
გამოიყო ალის ენა.

ზამთარი

ჯანსუღ ნიჟაბიძე

განედეთ, თქვენი ჭირიძე,
თეთრად ქათქათებს მთა-ბარი.
გამთენიხას უცნოდ
სოფლად მოსულა ზამთარი.
— ხეჟ-ხეჟ გაჭრილა ბილიკო,
ჭალებო არაგვიანო,
სკოლისკენ მიმეჩქარება,
დღესაც არ დამაგვიანო!

სარკცხილან ჩამოსული ნკეთაბი

მარი გვალაიანი

ნახატები **ელეზარ ამოხაიძის**

ცივი, სუსხიანი ზამთარი იდგა. არემარე თოვლით იყო გადათეთრებული. ფანჯრებზე ყინვას ულამაზესი ტყეები ამოეჭარბა, ხოლო საბურავებიდან უშველებელი ლოლუები გადმოკიდულყო.

ზინდებოდა, ერთი მალალი სახლის ფანჯარა ხმაურით გაიღო, გამოჩნდა ქალის სველი ხელები და გაყინულ ჰაერში თბილი ორთქლი ავარდა. ქალმა გადაგრეხილი, დაწურული სარკცხი ჰაერში დაიქნია, ფანჯრის წინ გაბმულ თოკზე გაფინა, სამაგრებით დააბნია და სწრაფად მიხურა ფანჯარა. სარკცხის ცივმა ნიაჲმა წამოუბერა და თითქოს სიცივისაგან კანკალებსო, აათროლოა. მერე ლოლუებად მიაყინა ჩამონადენი წვეთები. გაყინა, გაშეშდა სარკცხი. წელში გაიმართა ლილეებით ერთმანეთზე გადაბმული ბიჭის შარვალ-ხალათი, გოგონას კაბა.

— რა ლამაზი ყოფილხარ, ქრელო კაბავ, ნამდვილ გოგონას ვაგნარო,— ვადასჩურჩულა ბიჭის შარვალ-ხალათმა გოგონას კაბას.

კაბამ დაიმორცხვა, ნელა შეიბრა, მგონი წამოწითლდა კიდევ. სამაგრამ მოუჭირა, თორემ აცეკვებაც კი მოუნდა. მაინც არ დაიბნა. ქრელო კაბა რაღა გოგონას კაბა იქნებოდა, რომ ენა ჩავარდნოდა:

— შენ კი ნამდვილი ბიჭი,— უთხრა ლილეებით ერთმანეთზე გადაბმულ შარვალ-ხალათს და იმასაც ხომ მეტი აღარ უნდოდა, გაიჭიმა, შეინძრა, სამაგრებიდან ფეხების განთავისუფლებას შეეცადა, თან თავისთვის ჩაიბურტყუნა:

— რა ვიცი, ჩემი პატრონი კი დაძინებისას ჩვარივით მიმაგლებს ხოლმეო...

— ჩემი პატრონი გოგონა სკამზე კი გადამკიდებს, მაგრამ ვანა მაინც ჩვარივით არ ვგდივარ მთელი ღამეო,— აპყვა კაბა.

— ჰო, მეტად მოსაწყენია ელოდო, როდის ჩაგიცვამენ, უიმათოდაც შეგვძლებია თურმე ფეხზე დგომაო,— გათამამდა ბიჭის შარვალ-ხალათი და მოეწონა თავისი აზრი.

— ჩემი პატრონი სარკცხი ისე კეკლუცობს. თითქოს მარტო თვითონ იყოს ლამა-

ზი და მე არ ვამშვენებდეთ, — აუწია ხმას ჭრელმა კაბამაც.

— მოდი, უშმათოდ გავიქცეთ და ქუჩაში ვისვინროთო, — შესთავაზა ბიჭის შარვალ-ხალათმა.

კაბამ ისე დაიმორცხვა, ალბათ თავი რომ ჰქონოდა, ჩაღუნავდა კიდევ. მერე მხრები აიჩეჩა და ვითომ შემთხვევით, ერთი მხარი გაინთავისუფლა სამაგრისაგან.

ბიჭის ტანსაცმელი, შარვლის ტოტებით თავდაყირა რომ იყო ჩამოკიდებული, ისე ღონივრად შეტორტმანდა, ორივე ფეხი გაინთავისუფლა სამაგრებისაგან, ტანი აიქნია და გოგონას კაბას სახელო სახელოში ჩასჭიდა, ჩასჭიდა და ზედ მიეყინა.

— წამოდი, რაღას უტდი, ხედავ, ქუჩა როგორ სარკესავითაა მოყინული, ჩვენც ბავშვებით ვისრიალოთო.

სამაგრმა უფრო მეტად მოუქირა გოგონას კაბას მხარზე, არ წახვიდეთ, შეეხვეწა კიდევ, მაგრამ ჭრელი კაბა, აბა, რაღა გოგონას კაბა იქნებოდა, რომ დაეჯვრებინა. მაინც დაუსხლტდა ხელიდან სამაგრს. ფრიალ-ფრიალით დაეშენენ ძირს, ქათქათა თოვლში, გოგონას კაბა და ბიჭის შარვალ-ხალათი; სიცილ-კისკისით დააყარეს ერთმანეთს გუნდები, მერე წამოხტნენ და ხელჩაკიდებულგებმა თავდალ-

მართი ჩაირბინეს. იმდენი ისრიალეს და ისრიალეს, სიხარულისაგან ღიღებს ნაპერწყლგბი სცვიოდათ.

ისე გავრთნენ, ვერც შენიშნეს ფინია რომ წამოგპარათ. გაკვირვებულმა ფინიამ ჯერ ცალი ყური ააპარტყუნა, მერე დასუნა ჭრელ კაბასა და ღიღებით გადაბმულ შარვალ-ხალათს და უმაღლვე სტაცა ორივეს პირი. სტაცა და სახლისაკენ გააქანა: ისე უჭერდა კბილებს, ღამის გვერდები გამოაგლიჯა საცოდავებს.

კარი გოგო-ბიჭის დედამ გაუღო ყურშას, კარებთან საცოდავად რომ წკმუოდა.

— ყოჩაღ, ყურშა, ყოჩაღო! ნახეთ, ქარს ჩაუყრია სარეცხი და ჩვენმა ყურშამ ამოიტანაო...

ჰკვიან ყურშას ნამცხვარიც კი მიართვეს, სარეცხი კი დედამ შუშაბანდში გაბმულ თოკზე გადაფინა. მოლხვა გოგონას კაბა და ბიჭის შარვალ-ხალათი, მოჩვარდა, წვეთები ჩამოუვიდა...

— უი, იატაკზე გუბე დამდგარა, სარეცხს წყალი ჩამოსვლიაო! — და გოგონამ ქვეშ ტილო დაუფინა.

რა იცოდა პატარა გოგომ, რომ ეს წყალი კი არა; ჭრელი კაბისა და ღიღებით გადაბმული შარვალ-ხალათის ცრემლები იყო...

ჩვენს ოთახში ვეფხვებია

ნაზი კილასონია

ჩვენს ოთახში ვეფხვებია,
ვეფხვებს რბილი ფეხები აქვთ.
ღლე და ღამე კრუტუნებენ,
თან ერთმანეთს უყურებენ.
რცაა დედა თვემს,
შვილი სვლიპავს რძეს.
რცაა შვილი ნადირობს,
მაშინ დედა სადილობს.
მაინც რითი სადილობენ,
მაინც რითი ნადირობენ.
იარალი ბევრი აქვთ,
ზოგი ასაბმელი აქვთ,
ზოგი გადასაკიდი—
ჩადის ფასად ნაყიდი.

ნახატი თამარ ჩიჩინაშვილისა

დედას დიდი დამბარა
დაავიწყდა, აქ დარჩა.
შვილის ხანჯალს ვინ ნახავს—
ბალიშის ქვეშ ინახავს.
მაგრამ მაინც ნადირობენ
და ჩანგლებით სადილობენ.
შვილი ამბობს: მიაო!
ესე იგი „მშიაო“.
დედა ბრძანებს სწორებას,
შვილი გაიზმორება.
ჰო, რა კარგი ვეფხვებია,
ჰო, რა კარგი ფეხები აქვთ.
ბუპირობენ „მიაოს“,
ესე იგი: „გვშიაო!“

ბავშვების საყვარელი მწერალი

შესრულდა 70 წელი, გამოჩე-
ნილი საბავშვო მწერლის—არკადი
გაიდარის დაბადებიდან.

არკადი გაიდარს ძალიან უყვარ-
და ბავშვები, იგი მათ ასე არი-
გებდა: „პატროსნად უნდა იცხოვ-
რო, ბევრი უნდა იმუშაო და ძლიერ
უნდა გიყვარდეს ეს ვეებერთელა
ბედნიერი მიწა, რომელსაც საბ-
ჭოთა ქვეყანას უწოდებენ“.

ა. გაიდარის მოთხრობები დიდი
ხანია შეიყვარეს ნორჩმა მკითხვე-
ლებმა.

არკადი გაიდარი გმირულად დაი-
ღუპა დიდ სამამულო ომში 1941
წელს.

არკადი გაიდარი

მარუსია

ჯაშუშმა ჭაობი გადალახა, ჩაიცვა წითელარ-
მიელის ტანსაცმელი და გზაზე გავიდა.

გოგონა ჭვავის ყანაში ღიღილოებს ჰკრეფდა.
იგი მივიდა და თაიგულის ღეროების შემოსას-
წორებლად დანა სთხოვა გზად მიმავალს.

ჯაშუშმა მას დანა მისცა და ჰკითხა: რა
გქვიაო. ჯაშუშს გაეგონა, რომ საბჭოთა ქვეყა-
ნაში ხალხს მხიარული ცხოვრება აქვს; ამიტომ
დაიწყო სიცილი და მხიარული სიმღერაც შე-
მოსძახა.

— განა შენ მე არ მიცნობ?!—გაკვირვებით
ჰკითხა გოგონამ,—მე მარუსია ვარ, ლეიტენანტ
ეგოროვის ქალიშვილი. ამ თაიგულს მამას მი-
ვუტან...
მან მოკრძალებით შეასწორა ყვავილები და

თვლებზე ცრემლი მოადგა.
ჯაშუშმა დანა ჯიბეში ჩაიღო და ხმამაღო-
ლებლად განაგრძო გზა.

საკუშვაგოზე მარუსიამ ასე უამბო:
— წითელარმიელი შემხვდა. ჩემი სახელი
ვუთხარი, და, საკვირველია, ის მაინც იცინოდა
და მღეროდა.

მეთაური მოიღუშა, დაუძახა მორიგეს და გაგ-
ზავნა წითელარმიელები „მხიარული“ კაცის და-
საწევად.

მხედრები გაეშურნენ, მარუსია კი მივიდა
მდინარის ციცაბო ნაპირთან და თაიგული მამის
საფლაოზე დასდო. საფლაოე ახალი იყო, მარუ-
სიას მამა წინააღმდეგობა სისაზღვრო შეტაკებაში
მოეკლათ.

პატარა მსატყობარი

მარი სპარაიშვილი

ხელით გდასწველი
სხედან მკაც და მიაკო,
ორი ზატარა ნიბლია,
ორივე გიანს დაიკო.
თვალსაც არ ხსამსამებენ,
სხედან, უმხურენ მამიკოს,
ვია კი თვარულბლივი
სატარს მკაცს და მიაკოს.

გვერდი

მესეთ შიღვანს, ვოცის, დათოს,
როგორ მოუღვინათო,
თმაქონარა ბიჭებია,
ველი მოუღვინათო.
მოდიან და ვანს მიეცით,
მოდიან და მღვინათო:
ბანს, დელი, დელიანო,
საქართველო ჩვენითო.

ნახატი მანანა მორჩილაძისა

ბები

ნახტი ზარბ ლუქაშვილი

კლინ ბინათოლი

ნათევანის ბებია
ჩამოვიდა ქალაქში.
ბინა შესძრა გოგონამ
ცეკვით, ზტუნვა-თამაშით.
უხარია ნათევანს,
მამას უმჯერს იმაყად:
— ჩემზე კარგი ბებია
სხვას არავის არა მყავს.
შენი ბებო სადღაა,
ბებო არ გყავს მამიკო?—
— ჩემს ბებოზე უტკბესი,
შვილო, არვინ არ იყო.
სათუთს, მზრუნველს

მუხღრანბრძილს

ცერ ნახავდი წამითაც.
ხშირად, გართულს საქმეში,
არ ეძინა ღამითაც.
ბებო უნდა გიყვარდეს,
ბებოს ვინ შეეღრება:
შენზე ფაქრში, ზრუნვაში,
სიყვარულში ბერდება.

თარგმანი ანორი აბულაშვილისა

მისა შილღალი

კავარა მოთხრობები

კუს სისწაუით

კუს ჰკითხეს: თბილისიდან კუს ტბა შორსააო?

— ასე, ათი დღის სავალზეო!—უპასუხა კუმ.

ნაყენი ბედა

მელას უსაყვედურეს:—ქათმებს იპარავო!
მელამ წყენით მიუგო:—რას აგინებებით ეს ქათმები, წელიწადში ორიოდ ქათამს თუ მოვიხელთებ, იმას კი არავინ ამბობს, რომ ათასობით მცენებელ მინდვრის თავეს ვანადგურებო!

უხეხაკი ღოკოკინა

ღოკოკინას ჰკითხეს:—უველაზე მაგარი ციხე სიმაგრე რომელია ქვეყანაზეო?

ღოკოკინამ ამაყად თქვა:—ჩემი ნიუარაო!

ხაკი და სოჭო

მაისის ხოჯომ ხარი დაინახა და წაიჭირქილა:— ამ ახმასხაც ჩემისთანა რქები ჰქონიაო!

თოვლის სიკათა

შვილიშვილმა ბაბუას ჰკითხა:—თოვლი შენც ჩემსავით გიყვარსო?

— უფრო მეტად!—უპასუხა ბაბუამ,— შენ თოვლი საციგაოდ და საგუნდაოდ გიხარია, მე კი იმიტომ მიყვარს, რომ დიდ თოვლს დიდი მოსავალი მოსდევსო.

ნახატები გიორგი როინიშვილისა

გოჩა

ელაღიშვილი ბაქრაძე

ჯერ ახლა რა არის გოჩა—სამწლინახევრისა და, მაშინ რა იქნებოდა! წყლის სმა უყვარდა გადაქარბებულადა.

— რას იტყვიები, ბიჭო! რა ამბავია!—უწყრებოდა დედა და მამა.

ერთი პაპა იყო, რომ არ უშლიდა:—წყალი როგორ აწყენს, ისიც ჩვენი წყაროს წყალი. სვას ჩამდენიც უნდა!

ახლა გოჩა დიდი ბიჭია. დღე ისე არ გავა, დოქით ცივი წყაროს წყალი არ მოუტრბენინოს პაპას.

პაპას ზოგჯერ არც კი წყურია, მაგრამ რაკი გოჩამ მოართვა წყალი, ცოტას მიინც მოსვამს და ალერხით ეტყვის:

— უჰ, როგორ მწყუროდა! გაიზარდე დიდი კაცი...

ნახატები ზურაბ ქაპანაძისა

თოვს

ამბროსი ლონხაია

ლაუბამბავს ველ-მინდორი,
ბაღ-ვენახებს დასწოლია,
თოვს, უხშირა თოვლმა შრიალს,
რა თოვაა, რა თოვლია.
მოჰქრის ცივა, მოჰქრის გუნდა,
თოვს, შრიალდებს თოვლი წმინდა,
და ისეთი თოვლი მოდის,
რომ გაგორდფ თოვლში, გინდა!
ლაუბამბავს ველ-მინდორი,
სახლებს, ბაღებს დასწოლია,
თოვს, უხშირა თოვლმა შრიალს,
რა თოვაა, რა თოვლია.

ნახატო მელხაზ ქახაშვილისე

მზადება

მუჰამ კლიაშვილი

თოვლია თუ ტოტეპზე
ტეკემლის კვირტი აფეთქდა,
რა სცოდნია ახალ წელს,—
ეველაფერი გათეთრდა.

დედამ სსსაჭაწურედ
დიდი ცომი მოზილა,
მასამ ქვევრი მოხადა,
ბებო სინჯავს გაოხინაეს.

გამოცანები

გიშრისხალება,
ყანის მშვენება,
შიშობს: ქარის დროს
რა მეშველება!

ნუნა ლალიძე

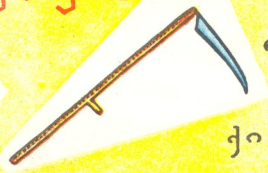
* * *

ქვევრს ჩაეძახე:
— ვინ ხარ, მანდა?!
ამომძახა:
— ვინ ხარ, მანდა?!
ავბულზუნდი,—
აბუზლუნდა,
ავხარხარდი,—
ახარხარდა.

შალვა შალვაძე

რეცხვისი

თ ა თ

ქ ი

“

”

შეადგინა თელავის საშ. სკოლის მოსწავლემ გ. აღმაზიშვილმა.

„კომეგლეი“

ნახატი შალვა ხხალაძისა

შთავარი რედაქტორი მუხრან მთავარბრძანებელი

სარედაქციო კოლეგია: ქაუარი გომიკაშვილი, ლეილა შრამა, ჯიმალ ლოლა, ზურაბ ლომიძე, მანუაელ პრეველიანი, იოსებ მემრიაშვილი (კ/მგ მღვანე), შალვა ხხალაძე (სამხ. რედაქტორი), მიმი მნილაძე

პაქ. აღმკ. ცკ-ისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის პიონერთა ორგანიზაციის რეპრეზენტაციის საბჭოს ექსპერტიზა. უდაბნო. ნახატი ზურაბ მთავარბრძანებლისა გამოცემის 47-ე წელი.

ტექნოლოგიური მ. რედაქტორი

მისამართი: რედაქციის, გამომცემლობის, სტამბის—თბილისი, ლენინის, 14. ტელ: მთ. რედაქტორის—93-41-30, 93-98-15, 3/მგ მღვანის — 93-10-32, 93-98-17; სამხ. რედაქტორის —93-98-18; განყოფ. — 93-98-19; სამღვანის — 93-98-16.

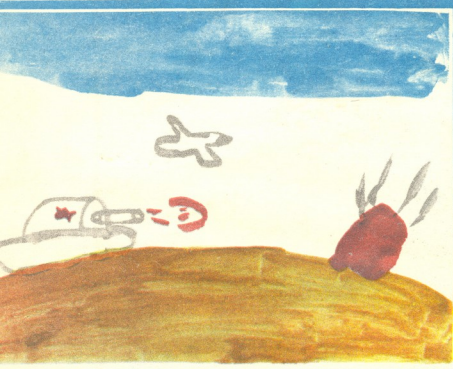
ვალუტა ასაწობად 15/XI-78 წ. ხელმოწერილია დასაბეჭდად 28/XII-78 წ., კალაღის ზომა 60X90/16 ფიზ. ჩაბ. ფურც. 25, ტროიკი 159.700 სტკ. № 3660. „ლიტა“ № 1, ია გრუზინკომ ეზიკე, ფხაბი 20 კაპ

საქ. კვ. ცკ-ის
გამომცემლობა
Издательство
ЦК КП Грузии

63/30

76055

„საექტრადო ორკესტრი“—ნახატი ნინო ბაღრიძისა, 10 წლის.
 „ტანკი“—ნახატი გია ლომუანიძისა, 5 წლის.
 „თუთიუშვი“—ნახატი გელა მარსაგიშვილისა, 8 წლის.
 „შეგობრები“—ნახატი მზია ტუაფეისა, 4 წლის.
 „ზამთარი“—ნახატი თამრიკო ჩეკურაშვილისა, 4 წლის.
 „სახლი“—ნახატი თამრიკო სვანიძისა, 10 წლის.